

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/14/2019
Identifikačné číslo spisu: 2017200168
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2017200168.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu GOLDEN TOBACCO s.r.o. (sťažovateľ), so sídlom Vozokany 380, 925 05 Vozokany, IČO: 45 530 912, zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100555060/2017 zo dňa 30.03.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/58/2017- 49 zo dňa 16.05.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100555060/2017 zo dňa 30.03.2017.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že podstatnou žalobnou námietkou žalobcu je spochybňovanie správnosti vyhodnotenia zisteného skutkového stavu daňovými orgánmi vo vzťahu k žalobcom uplatnenému právu na odpočet dane, zaplatenej na vstupe v súvislosti s prenájmom výrobnéj linky na výrobu cigariet. Ťažisko žalobcovej argumentácie spočíva v tvrdení jeho dobromyselnosti ohľadom osoby jeho dodávateľa zdaniteľnej služby, ako aj v tvrdení, že predložením daňových dokladov a nájomnej zmluvy o prenájme výrobnéj linky žalobca vyčerpal svoje dôkazné bremeno, ktoré ho v zmysle zákona zaťažuje pri preukazovaní splnenia zákonných podmienok nároku na odpočet DPH podľa

§ 49 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

3. Správca dane v rámci daňovej kontroly u žalobcu, zameranej na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za predmetné zdaňovacie obdobie, vykonal rozsiahle preverovanie žalobcom deklarovaneho zdaniteľného plnenia. Formou dožiadaní a medzinárodnej výmeny informácií, v súlade s cieľom sledovaným správou daní a výkonom daňovej kontroly (§ 2 písm. a/ v spojení s § 44 ods.1 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) preveril reálny základ predloženej faktúry, a to u dodávateľa žalobcu, obchodnej spoločnosti Viktória B s.r.o., Zornička 913, Galanta, pričom z dôvodu existencie pochybností o realizovaní dodania predmetnej služby týmto dodávateľom, správca dane preveroval i reálnosť nadobudnutia predmetu prenájmu žalobcovým dodávateľom od predávajúceho v Českej republike, INFERATO, a.s., Konevova 171/98, Ostrava - Hermanice, Česká republika. Z dôvodu, že nebolo preukázané nadobudnutie výrobnéj linky spoločnosťou Viktória B s.r.o., nemohla táto spoločnosť predmetnú výrobnú linku prenajímať žalobcovi a deklarované zdaniteľné plnenie sa neuskutočnilo tak, ako to má vyplývať z predloženej faktúry.

4. Zároveň bolo zistené, že žalobca nevykonával reálnu podnikateľskú činnosť, čo preukazujú aj podané daňové priznania a vyjadrenia žalobcu. Z predložených priznaní žalobcu k DPH vyplýva, že za zdaňovacie obdobia marec 2014 - apríl 2017 vykázal základ dane len vo výške 26 262,45 eur, DPH 5 252,50 eur a deklaroval vlastnú daňovú povinnosť vo výške 2 782,99 eur a nadmerný odpočet vo výške 62 401,34 eur. V daňových priznaniach na dani z príjmov právnických osôb za rok 2014 a 2015 vykázal záporný výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení spolu mínus 280 218,- eur.

5. Uvedené preukazuje, že žalobca predmetnú výrobnú linku nevyužíval na svoje zdaniteľné obchody, čím zároveň nebola naplnená podmienka pre uplatnenie odpočítania dane, stanovená v § 49 ods. 2 zákona o DPH a z uvedeného dôvodu si žalobca uplatnil odpočítanie dane zo spornej faktúry neoprávnené, keďže na priznanie práva na odpočítanie DPH na vstupe je potrebná existencia priamej a bezprostrednej súvislosti medzi plnením na vstupe (prijatým plnením) a jedným alebo viacerými plneniami na výstupe. Žalobca nevykonával reálnu podnikateľskú činnosť, vykazuje vysoké straty a len čerpá nadmerné odpočty. Žalobca nepreukázal, že predmetnú výrobnú linku použil na reálnu podnikateľskú činnosť a nepoužil ju na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, svojich dodávok a služieb, a preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky na vznik práva na odpočítanie DPH podľa § 49 ods.1 a 2 písm. a) zákona o DPH.

6. V záujme úspešného uplatnenia odpočtu dane bolo potrebné, aby žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a konal s odbornou starostlivosťou, vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie zdaniteľného obchodu bude spochybnené. V tomto smere však žalobca svoje dôkazné bremeno neuniesol.

7. S prihliadnutím na kontrolné zistenia realizované za účelom preverenia pravdivosti žalobcom predkladaných daňových dokladov, resp. na verifikáciu žalobcom deklarovaneho prijateho zdaniteľného plnenia, súd konštatoval, že námietkam žalobcu nemožno priznať dôvodnosť. Správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočutím svedkov - konateľov dodávateľa žalobcu, dodávateľa prenajímateľa predmetnej výrobnéj linky, ako i prepravcov, ktorí mali realizovať prepravu výrobnéj linky v rámci obchodného reťazca, avšak deklarované dodanie predmetu nájmu prenajímateľovi žalobcu, ani žalobcovi v zmysle § 8 a § 9 zákona o DPH sa nepotvrdilo. Podľa názoru krajského súdu bolo objektívne spochybnené žalobcom deklarované prijatie plnenia - služby od prenajímateľa uvedeneho na faktúre, čo je jednou zo základných podmienok podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH na uznanie práva na odpočet dane za prijaté zdaniteľné plnenie od platcu DPH.

8. Správny súd ďalej uviedol, že správne žalovaný v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia doplnil ďalší dôvod, pre ktorý nemožno žalobcovi priznať právo na odpočet dane zo spornej faktúry, a síce nesplnenie zákonnej podmienky použitia deklarovaneho zdaniteľného plnenia na dodávky tovarov a

služieb žalobcom, t. j. na jeho vlastné zdaniteľné plnenia. Nesplnenie uvedenej podmienky žalovaný racionálne odôvodnil vyhodnotením podnikateľskej činnosti žalobcu, vyplývajúcej z obsahu daňovým orgánom dostupných daňových priznaní a účtovníctva žalobcu. V danom prípade absentuje priame a bezprostredné spojenie s plneniami na výstupoch žalobcu, čo sa z hľadiska DPH nepovažuje za „ekonomickú činnosť“. Preto tu neexistuje priama a bezprostredná súvislosť medzi konkrétnym plnením na vstupe (prenájom výrobnéj linky) a plnením na výstupe, ktorá by zakladala právo žalobcu na odpočítanie dane.

9. Za takejto dôkaznej situácie krajský súd konštatoval, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženému daňovému dokladu, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci preverovania pôvodu predmetu nájmu - výrobnéj linky, absentuje reálny základ, tak vo vzťahu k deklarovanej dodávateľovi služby, ako aj vo vzťahu k zákonom predpokladanému použitiu žalobcom prijatého zdaniteľného plnenia. Zistenia daňových orgánov oprávnene vzbudzujú dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovanej zdaniteľného obchodu, na základe ktorého si žalobca uplatnil právo na odpočet dane, ako i pochybnosti o vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu, vo vzťahu ku ktorej dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu (§ 24 ods. 1 daňového poriadku).

10. Krajský súd preto žalobu podľa § 190 SSP (zákon č. 162/2015 Z.z.) ako nedôvodnú zamietol.

11. Právo na plnú náhradu trov konania správny súd úspešnému žalovanému nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

12. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal sťažovateľ dňa 07.08.2018 kasačnú sťažnosť podľa ust. § 438 SSP, ktorou sa domáhal zrušenia rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/58/2017-49 zo dňa 16.05.2018, resp. zmeny napadnutého rozsudku tak, že kasačný súd zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

13. V dôvodoch kasačnej sťažnosti uviedol, že podľa jeho právneho názoru, krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Sťažovateľ tvrdil, že existencia linky na výrobu cigariet a nájmovej zmluvy medzi sťažovateľom a jeho prenajímateľom zakladá právo na odpočítanie dane, nakoľko sťažovateľ preukázal vznik daňovej povinnosti a vznik práva na odpočítanie dane zo služby. Poukázal pritom na ust. § 19 ods. 2 zákona o DPH v kombinácii s § 49 ods. 1 zákona o DPH.

14. Pochybnosti súdu o nadobudnutí predmetu nájmu nie sú voči sťažovateľovi relevantné, nakoľko sťažovateľ nemá nijakú možnosť tieto vzťahy predchádzajúce prenajatiu predmetnej linky na výrobu cigariet skúmať a overovať.

15. Sťažovateľ tvrdil, že počas daňovej kontroly riadne predložil všetky listinné dôkazy, ktorými vydokladoval a dokázal splnenie svojich povinností, ktoré mu ukladá zákon o DPH, a to že preukázal splnenie podmienok na odpočítanie dane z tovaru alebo služby. Má za to, že nie je možné trestať sťažovateľa za skutočnosť, že sa mu pri vynaložení podnikateľského úsilia nepodarilo uskutočniť obchody, ktoré pri prenájme predmetnej linky na výrobu cigariet uskutočniť plánoval.

16. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 14.01.2019 uviedol, že tvrdenia sťažovateľa sú v rozpore s právnym i skutkovým stavom. Podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane sú upravené v § 49 až § 51 zákona o DPH, musia byť splnené kumulatívne, t. j. v prípade nesplnenia ktorejkoľvek z

nich, právo na odpočítanie dane nevzniká. Existencia predmetu deklarovaného zdaniteľného plnenia je len jednou z viacerých podmienok, ktorá musí byť splnená, aby vzniklo právo na odpočítanie dane. Ďalšou podmienkou vzniku práva na odpočítanie dane je, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

17. Žalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané nadobudnutie výrobnéj linky spoločnosťou Viktória B s.r.o., a preto táto spoločnosť nemohla túto výrobnú linku sťažovateľovi prenajímať.

18. Žalovaný mal bez pochybnosti za preukázané, že spoločnosť Viktória B s.r.o. predmetnú výrobnú linku nenadobudla a počas daňovej kontroly nebolo preukázané, od koho a akým spôsobom sťažovateľ výrobnú linku skutočne fyzicky nadobudol do držby.

19. Žalovaný tvrdil, že sťažovateľ aj deklarovaný dodávateľ či subdodávateľ uvádzali nepravdivé tvrdenia, predkladali falošné doklady, menili a prispôbovali svoje argumenty vývoju dôkaznej situácie počas daňovej kontroly, čo potvrdzuje správnosť záverov prvostupňového orgánu i žalovaného. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby kasačný súd v zmysle ust. § 461 SSP kasačnú žiadosť ako nedôvodnú zamietol a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

III.

Konanie na kasačnom súde

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (ďalej aj „kasačný súd“) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/58/2017-49 zo dňa 16.05.2018, ktorým krajský súd zamietol žalobu podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z., ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100555060/2017 zo dňa 30.03.2017, ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa ust. § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 104348303/2016 zo dňa 23.11.2016, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 6 daňového poriadku určil sťažovateľovi rozdiel v sume nadmerného odpočtu 2 500,- eur na dani z pridanej hodnoty, za zdaňovacie obdobie júl 2014, teda správca dane znížil sťažovateľovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie júl 2014, zo sumy 2 639,67 eur na sumu 139,67 eur, na základe neuznania sťažovateľom uplatneného odpočítania dane z faktúry č. 2014005 zo dňa 31.07.2014 v sume 2 500,- eur.

22. Predmetnou faktúrou sťažovateľ fakturoval nájom výrobnéj linky na výrobu cigariet od obchodnej spoločnosti Viktória B s.r.o.

23. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že zamestnanci Daňového úradu v Trnave vykonali u sťažovateľa daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január až júl 2014 a september až december 2014. Na podklade jej výsledkov vydal Daňový úrad v Trnave rozhodnutie č. 104348303/2016 zo dňa 23.11.2016.

24. Kasačný súd mal z obsahu administratívneho spisu ďalej za preukázané, že daňovou kontrolou bolo zistené, že sťažovateľ si v zdaňovacom období júl 2014 uplatnil odpočítanie dane za prenájom výrobnéj linky od spoločnosti Viktória B s.r.o., Zornička 913, 924 01 Galanta, na základe faktúry č. 2014005 zo dňa 31.07.2014, s dátumom dodania 31.07.2014. Základom dane bolo 12 500,- eur plus 20 % DPH, t. j. 2 500,- eur.

25. Prvostupňový správny orgán vo veci vykonal dokazovanie preverovaním dodania výrobnéj linky od českého dodávateľa INFERATO, a.s., Konevova 171/98, Ostrava - Heřmanice, Česká republika, pre

spoločnosť Viktória B s.r.o., ktorej prenájom pre sťažovateľa spoločnosť Viktória B s.r.o. deklaruje.

26. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd ďalej zistil, že správca dane, na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že sťažovateľ nevykonával reálnu podnikateľskú činnosť, čo preukazujú aj podané daňové priznania. Z daňových priznaní k DPH podaných sťažovateľom vyplýva, že za zdaňovacie obdobia marec 2014 až apríl 2017 vykázal základ dane len vo výške 26 262,54 eur, DPH 5 252,50 eur a deklaroval vlastnú daňovú povinnosť vo výške 2 782,99 eur a nadmerný odpočet vo výške 62 401,34 eur. V daňových priznaniach na dani z príjmov právnických osôb za rok 2014 a 2015 vykázal záporný výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení spolu vo výške mínus 280 218,00 eur. Uvedené, podľa názoru správcu dane, preukazuje, že sťažovateľ predmetnú výrobnú linku nevyužíval na svoje zdaniteľné obchody, čím nebola naplnená podmienka pre uplatnenie odpočítania dane, stanovená v § 49 ods. 2 zákona o DPH, a preto konštatoval, že sťažovateľ si uplatnil odpočítanie dane zo spornej faktúry neoprávnene.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

27. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

28. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

29. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posúdiť či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

30. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku.

31. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

32. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

33. Podľa § 24 ods. 1 písm. a/ až c/ daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

34. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

35. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

36. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

37. Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH predmetom dane je poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

38. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

39. Kasačný súd uvádza, že zákon viaže vznik nároku na odpočet DPH na kumulatívne splnenie podmienok uvedených v ust. § 49 ods. 1, 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Zákonnodarca z dôvodu zabránenia zneužitia práva požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar alebo služby boli reálne dodané (§ 8 a § 9 zákona o DPH), a to práve osobou uvedenou na faktúre.

40. V prejednávanej veci, na základe vykonaného dokazovania správcom dane, ktoré bolo zamerané na preverenie pravdivosti sťažovateľom predkladaných daňových dokladov a verifikácie sťažovateľom deklarovanej prijatej zdaniteľnej plnenia, kasačný súd konštatuje, že námietkam sťažovateľa nie je možné prisvedčiť.

41. Správca dane vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, a to vypočutím svedkov - konateľov sťažovateľa, dodávateľa sťažovateľa, dodávateľa tvrdeného prenajímateľa predmetnej výrobnéj linky ako aj prepravcov, ktorí mali realizovať prepravu výrobnéj linky v rámci celého obchodného reťazca. Zo zistených skutočností je nesporné, že deklarovaný dodávateľ linky, spoločnosť Viktória B s.r.o., predmetnú výrobnú linku nenadobudol, a preto ju následne nemohol sťažovateľovi dodať a prenajímať.

42. Táto skutočnosť osvedčuje prijatý záver správcu dane ako aj žalovaného, s ktorým sa krajský súd správne stotožnil, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane upravené v ust. § 49 až § 51 zákona o DPH.

43. V prejednávanej veci nebola sporná existencia výrobnéj linky, spornou bola otázka jej skutočného prenajímateľa. Dokazovaním správcu dane, tak ako je zachytené v administratívnom spise bolo, podľa

názoru kasačného súdu, objektívne spochybnené prijatie deklarovaného plnenia od prenajímateľa uvedeného na faktúre, čo je jednou zo základných podmienok pre uznanie práva na odpočet dane za prijaté zdaniteľné plnenie od platcu DPH (§ 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH). Zo zistení správcu dane nesporne vyplýva, že zo sťažovateľom predloženého daňového dokladu, v rámci preverovania pôvodu predmetu nájmu, absentuje reálny základ, tak vo vzťahu k deklarovanému dodávateľovi služby, ako aj vo vzťahu k zákonom predpokladanému použitiu sťažovateľom prijatého zdaniteľného plnenia. Kasačný súd konštatoval, že zistenia daňových orgánov dostatočne preukázali neodstránenie pochybností o uskutočnení deklarovaného zdaniteľného obchodu, na základe ktorého si sťažovateľ uplatnil právo na odpočet dane.

40. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačný súd podľa ust. § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

41. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa ust. § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s ust. § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže sťažovateľ nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.